

עזון תורני שכוחי אֵלֵינוּ שֶׁל תְּנִידוֹ

גליון 708

בית הכנסת "עולי בבל" ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל רח' יוסף חיים אור-יהודה ת"ו

"ותאמר האתון אל בלעם הלוא אנכי אתנך אשר רכבת עלי..."

פנתח האה

סיפר המגיד רבי יעקב גלינסקי זצ"ל

כשהייתי בנובהרדוק היה מסביר הסבא מנובהרדוק זי"ע את בלעם, כך: היה פעם שמש נאמן שניקה את בית המדרש בשעת לילה מאוחרת, לאחר חצות. לפתע, הבחין כי הגנב של העיר נכנס בשקט לבית הכנסת. הגנב לא הבחין בו. השמש התכופף מיד מתחת אחד השולחנות להביט בעקבותיו ולתפוס אותו בגנבתו "על-חם", אחת ולתמיד! ... והנה רואה השמש את הגנב ניגש לארון הקודש, מנשק את הפרוכת ומתחיל לבכות!!! השמש לא הבין מה קורה כאן, מה קרה לגנב שהגיע לארון הקודש, אולי הגנב הניח בבית ילד חלה ושמא קרה משהו אחר. המתין בסבלנות לשמוע מה בפיו אלו בקשות ישמיע, הנה היא שומע: "ריבוננו של עולם! – תן לי רוח הקודש!" יותר הוא לא הצליח לשמוע... לא יכול היה השמש להתאפק, יצא מהמחבוא ודגל אחריו, פנה אליו בחשיכה: ר' יהודי, אף אחד לא נמצא כאן, רק אני ואתה, שמעתי שהתפללת... אנא, הסביר לי, מה התכוונת בבקשותיך? תאמר לי את האמת, האם השתגעתי וכי רק רוח הקודש חסרה לך? מה קרה לך ידידנו הגנב? ... ענה לו הגנב: אי! מה אתה לא מבין. מי כמוך יודע מה זה לילה חרפי קשה, כמה קשה לפרוץ לבית סגור ומסוגר, אני ממש מייסר את עצמי. עד שאני כבר בפנים, מאותו רגע חיפוש הארנק של בעל הדירה כל כך קשה, חיפוש בחורים ובסדקים מתוך פחד ואימה עד כי רק אנשים בודדים מסוגלים לעמוד בפחד כזה. פחד ומתח... ואילו היה לי רוח הקודש הרי הייתי יודע היכן טמונה הכספת – ופונה ישר אליה וחוסך את כל הצער החולף על ראשי... ואז סיים הסבא מנובהרדוק ואמר: אותו דבר בלעם, הוא זוכה לדבר עם הקב"ה, היא זכה שהקב"ה שם לו את דבריו בפיו, הוא זכה לנבואות לרוח הקודש! אבל מה הוא עושה עם זה? מקלל! מנסה להרוויח כסף בכל מיני דרכים וערמומיות, ובמקום לנצל את הנבואה ששרתה עליו, הוא הולך ומוכרה בנויד עדשים, כאותו גנב שהולך להתפלל להקב"ה שיהיה לו רוח הקודש!... אם יהיה לו רוח הקודש מה הוא יעשה בה, שטויות! כמה מוסר השכל אנו צריכים ללמוד מכך לנצל את כוחותינו וללמוד משהו מאותו טוב שהקב"ה משפיע עלינו... לא ללמוד מדרכי בלעם שכבר זכה להשראה מלמעלה, אבל לא ידע לקחת אתה לכיוון הנכון...

שבת שלום שמשון אליעזר פוקס

מסופר על הגאון רבי משה סגל וצ"ל, שהשתתף באסיפת בעלי בתים עשירים בענייני הצלה. תוך כדי מהלך האסיפה סערו הרוחות והתחילו הנאספים לריב, וכל אחד התגאה וצרח כלפי חבירו, מי אני ומי אתה, אני מיוחס וגביר גדול ממך, וחבירו צועק לעומתו, וכי מי היה אביך סנדלר פשוט, ואילו אבי היה רב נכבד. ניסה הרב להשתיקם בדברים רכים, אך לשווא, עמד ונקש בחוזקה על השולחן והכריז, שקט! אני רוצה לומר דבר תורה. מאימת כבוד הרב נשתתקו כולם. פתח ואמר, הסוסים והחמורים באו בטענה לפני הקב"ה, מדוע נגרע מכל הבריות שבראת בעולמך? חיות הטרף אין להם אדון, הפרות והתרנגולים זוכים בלילה להיכנס לרפת ולול חם וישנים במנוחה, ואילו אנו החמורים והסוסים, אין לנו לא יום ולא לילה, כשמתחשק לאדון שלנו לנסוע באמצע הלילה, מצליף בנו מכות נמרצות ומעיר אותנו, ואנו חייבים מיד לרוץ, וגרוע מכל הצרות, שלא נתת לנו לשון לדבר לפני האדון, שכן הרבה פעמים סובלים אנו מכאבי גב ואין בעלינו יודע, הוא מצליף דווקא במקום הכואב. שמע הקב"ה את טענתם הצודקת ועשה נסיון אחד, נתן רשות לחמור לדבר, הוא חמורו של בלעם בן בעור, ומה יצא מדיבור? לא דיבר דברים של טעם, לא ביקש לאדונו להיות זהיר מעתה בעת קשירת הרסן ולחוס על בריאותו ומנוחתו, אלא סיפר על יחושו "הלא אנכי אתונך אשר רכבת עלי" ומאז ניטל ממנו הדיבור. סיים ר' משה ואמר, יהודים יקרים: אם כבר ניתנה לכם רשות הדיבור, דברו לעניין ואל תשחיתו דבורכם בסיפורי יחוס ובהתכבדות בקלון חבריכם.

זמני השבת
הזלאת נרות
מוצאי שבת
8:35 **7:29**
 נא לשמור על קדושת הגליון
 אין לקרוא בשעת התפילה
לית: 9:04

אָהַל הַהֶלְדֵּשׁ

הלכות שלושת השבועות

אין עושין ריקודים אפילו בלי ליווי של תזמורת בשלושת השבועות עד עשרה באב בצהריים. ואין שומעים כלי נגינה בין מזמר ובין מהקלטה.

מותר לשיר בפה בסעודת מצווה, כגון: בר מצווה, מילה, פדיון וסיום מסכת מותר, אך לא בכלי.

המתקשר בטלפון ושומע מנגינה בשעת ההמתנה יכול לשומעה כיון שאינה לתענוג אלא להנעים את המתנתו.

לא יכו - את התלמידים או הבנים בימים אלו, אפילו לא מכה קלה. וכן יש להתרחק מכל דבר אפילו שהוא ספק סכנה.

בימים אלו צריך להיזהר מכל מיני סכנות וספק סכנות כגון: זהירות בדרכים, לא ישים כסף בפיו, ישטוף היטב את הפירות שאוכל, לא יאכל אוכל שהיה תחת המיטה, אדם שקם באמצע הלילה בחושך לא ישתה משקה מגולה שמא נכנס בו חרק וכד', יזהר במצות מעקה ותולדותיו, ובכל מיני דברים אחרים כגון רחיצה בחוף ללא מציל וכדו', בפרט יפקח עיניו על שלום הילדים הקטנים.

ברכת "שהחיינו" - נהגו לא לאכול או ללבוש דבר חדש שמברכים עליו "שהחיינו" כל שלושת השבועות. וספרדים נהגו שלא לברך "שהחיינו" אפילו בשבת. ואשכנזים מברכים "שהחיינו" בשבת. מעוברת המתאוה לפרי חדש, וכן חולה שצריך לכך - יאכלו ויברכו "שהחיינו". ב"ברית מילה" או "פדיון הבן" המתקיימים בימים אלו - יברך אבי הבן "שהחיינו".

אהל לחידוש

חידושים ופנינים לשולחן השבת

"וירא בלק בן צפור"

הקשה הרה"ק רבי מאיר מפרמישלאן זי"ע שמצאנו בתורה הקדושה שתי פרשיות שפותחים בתיבת 'וירא', וירא אליו השם באלוני ממרא' בפרשת וירא, ו'וירא בלק' בפרשת בלק. מדוע שם נקרא פרשת וירא, וכאן פרשת בלק? האם רק משום שכבר יש פרשת וירא קודם לכן? וביאר הרה"ק שבלק שהיה "ערליכער גוי" (- גוי חרדי), כי הלכה בידוע שעשו שונא ליעקב ולא כל הגויים מקיימים הלכה זאת בגלוי, ומדברים אחד בפה ואחד בלב, רק בלק היה גוי כשר שקיים 'בסתר ובגלוי' את שנאת עשו ליעקב. לכן מגיע לו שתקרא הפרשה על שמו, פרשת בלק. וכתב האדמו"ר מגור הבית ישראל זצוק"ל שמכיוון שנצטוונו מצות הזכירה 'עמי זכר נא מה יעץ עליך בלק', לכן כשמזכירים במניין הימים ש'היום יום פלוני בפרשת בלק', מקיימים מצות זכירה זאת, ואילו היה נקרא 'פרשת וירא' לא היו זוכרים מצות זכירה זאת, לכן קוראים לפרשה 'בלק' לקיים בכל פעם מצות הזכירה. (הגרמ"י רייזמן)

"חטאתי כי לא ידעתי"

בלעם ביקש לקלל את ישראל, והקב"ה מנעו בתחילה מללכת. בסופו של דבר, בדרך שאדם רוצה לילך - מוליכין אותו, ובלעם יוצא לדרך, והנה מלאך ה' ניצב לקראתו למונעו. בלעם לא ראה את המלאך, אך האתון חשה ונטתה מן הדרך, בלעם היכה אותה, ושוב הופיע המלאך, והאתון נלחצה אל הגדר ודחקה רגלו, ובלעם היכה בשנית. בפעם השלישית רבצה האתון תחתיה, ובלעם שב והיכה, ואז, ראה את המלאך, החוויר ואמר: "חטאתי, כי לא ידעתי כי אתה ניצב לקראתי בדרך". ותמוה, אם לא ידע, במה חטא? האם היה עליו לנחש שמסתתר מלאך בלתי נראה? אלא שאכן כן, אם אדם רואה שצצים מכשולים ונערמים קשיים, עליו להבין שמהו קורה פה, שמאותתים לו מן השמים שעליו לערוך חשבון נפש להסיק מסקנות ולהיטיב דרכו. ואם גוי כבלעם חייב לעשות זאת - יהודי על אחת כמה וכמה! הגמרא סיפרה שרב פפא עלה בסולם, נשמטה רגלו, וכמעט נפל. אמר: "אילו נפלתי - היה זה השלב הראשון במיתת סקילה כמחללי שבת ועובדי עבודה זרה!" מה היינו אנו עושים, אילו כמעט נפלנו - היינו רואים בכך חסד ה' שהיה זה רק 'כמעט'; ולא תביעה והוכחה! מה היינו אנו עושים אילו היינו מוציאים שקית חלב מן המקרר, ומוציאים שהחלב החמיץ? היינו שופכים. בטח זה בגלל מזג האוויר או תנאי אחסון... כשלב רב הונא החמיצו חביות יין, הוא ערך חשבון נפש, לבדוק מה חטאו. היה מודה ומתוודה ואומר "חטאתי!"

להערות והארות, הנצח ות,
לעילוי נשמת וכו' 054-8566615
לקבלת העלון במייל נא לכתוב ל:
8444774@Gmail.com

אהל המעשה

לאחר השואה האיומה בה שכל הגה"ק רבי יקותיאל-יהודה הלברשטאם (כ"ק האדמו"ר מצאנז-קלויזנבורג) זצוק"ל את זוגתו הרבנית ואחד-עשר ילדיו הי"ד, קיים בעצמו את לשון הכתוב "כלביא יקום וכארי יתנשא". הוא לא התעטף באבלו ולא שקע בצערו, אלא זקף מייד את קומתו והיה כלפיד-אש בוער ומאיר ההולך לפני המחנה.

עם סיום המלחמה ובעוד האודים המוצלים מאש אוספים את שארית כוחותיהם ומלקקים את פצעייהם – מיהר האדמו"ר להקים מוסדות תורה במחנות העקורים באירופה ומיד לאחר מכן גם בארץ-ישראל, בארה"ב ואף באמריקה הדרומית. מוסדות 'שארית הפליטה' הוא קרא להם. תלמודי-תורה שאליהם נוספו ישיבות, 'כוללים' ומוסדות חינוך לבנות. בשנת תש"ז הקים האדמו"ר ישיבה לצעירים בבניין ברובע ויליאמסבורג בניו-יורק, שם גם השתכן זמנית הוא בעצמו. את הישיבה הזו ייעד בעיקר לנערים פליטים מאירופה העשנה. שניים מהתלמידים הראשונים בישיבה היו נערים צעירים, יתומים מאב ומאם, שהגיעו לארה"ב באותה אונייה עמה הגיע האדמו"ר בשובו מהפלגה קצרה מארה"ב לאירופה. כבר על האונייה נתן בהם את עיניו, אף כי הללו נתונים היו לחסדיהם של שליחי 'הגיונט' שפרשו עליהם את חסותם ושעם רדתם מהאונייה נטלו עמם לבית-יתומים שהפעיל הארגון ברובע ברונקס בעיר. במהרה קרא אליו האדמו"ר את חסידו העסקן ר' יוסף-בנימין ויליגר (שנמנה עם מקורביו הנאמנים ביותר). "סע מייד לברונקס והשתדל להוציא נערים רבים ככל האפשר מבית-היתומים של 'הגיונט' ולהביאם לכאן", הורה לו. "במיוחד התאמץ להביא הנה את שני הנערים שהפליגו עמי באונייה".

המשימה לא הייתה פשוטה כלל ועיקר, אך היא הוכתרה בהצלחה. בסופו של יום היו שני הנערים בין כותלי הישיבה החדשה בויליאמסבורג. כך נהג האדמו"ר בכל פעם ופעם שבה נודע לו על בואה של אוניית מהגרים נוספת מאירופה. נציגו המתין לפליטים על הרציף והעמידו אותם על כוונותיהם של הארגונים השונים שטיפלו בהבאתם לארה"ב, תוך שהם מציגים לפנייהם את האפשרות להוסיף ולנהל על אדמת ארה"ב אורח-חיים כמו 'בבית הישן'.

האדמו"ר פעל רבות לנתב את הבאים מגולת אירופה, יחידים כמשפחות, לעבר השכונה החרדית ויליאמסבורג. הוא הבין כי התפזרות והתערות שלהם בקרב האוכלוסייה האמריקנית הכללית, כמוה כהתאבדות רוחנית.

לימים יצמחו השתלילים הרוחניים הרכים שנטע האדמו"ר באותן שנים והיוו לאילנות עמוקי שורשים, רחבים ותמירים. אולם באותה עת הכול היה בראשיתי ובוסרי. המאבק הרוחני היה נקודתי והוא התנהל על כל נפש ונפש. ההצלחות היו 'קטנות' והאתגר – גדול ורב. גם מבחינה כלכלית לא היה קל להחזיק קהילה ובה-בעת להקים ולבסס מוסדות.

והנה, בתקופה קשה זאת נדמה היה למקורבי האדמו"ר כי הם מצליחים לראות אור מנצנץ בקצה המנהרה. היה זה לאחר שאחד מהם יצר קשר חם עם יהודי אמריקני, עשיר מופלג, איש שבע ימים שגילו נשק לשמונים. הלה עשה חיל בעסקיו והתברג בצמרת החברה האמריקנית. יהודי זה נהג להרים מכספו תרומות נכבדות לטובת מוסדות תורה שונים, אליהם היה מקורב. הוא היה אורח של כבוד בכל אירועי המוסדות להם תרם מהונו, ולמעשה שילב הצלחה ונהנתנות בחייו הפרטיים עם כבוד ויקר בחיים הציבוריים. עתה, בזכות הקשר שרקם אחד החסידים עם גביר זה, התעוררה התקווה כי הלה יתחיל להפנות חלק מכספי תרומותיו למוסדות החצר המתהווים. יתרה מזאת, בין הנדבן לאדמו"ר נקבעה פגישה אישית, וניתן היה להעריך כי בעקבותיה יפתחו לרווחה ליבו וכיסו של האיש.

במועד שנקבע הגיע הנדבן למעונו של האדמו"ר. המפגש התקיים בארבע עיניים, בעוד המקורבים יושבים בחדר סמוך ואוזניהם קולטות את הנעשה בפגישה. כצפוי, הרוח ששרתה בחדר האדמו"ר הייתה טובה וידידותית. הנדבן התעניין בסיפור חייו הכאוב של האדמו"ר ואף שמע מפיו על שאיפותיו הגדולות בכל הקשור להרבצת תורה ולחינוך הדור הבא של

יהודי ארה"ב. מתגובותיו של העשיר אפשר היה להסיק כי הוא אחוז התפעלות הן מאישיותו של האדמו"ר והן מתכניותיו.

גם האדמו"ר מציגו התעניין בעשיר ובקורות חייו. הלה שמח על ההתעניינות וסיפר על בית ילדותו, על צעדיו הראשונים בתחום העסקים ועל הצלחתו הפורחת. לאחר מכן הוסיף והתהדר בעזרתו הכספית הרבה למוסדות תורה שונים. ניכר היה עליו כי הוא שבע-רצון מעצמו.

"כמה מזמנך אתה מקדיש מדי יום לעסקיך?", התעניין האדמו"ר. "אה... מעט מאוד", השיב העשיר בחיוך מאוזן לאוזן. "יש לי מנכ"לים טובים ואנשי-שטח מסורים; הם עושים למעני את רוב העבודה. היום אני יושב וקוטף את פירות השקעתי בשנים עברו". "יוצא אפוא שיש בידיך הרבה מאוד זמן פנוי", העיר האדמו"ר. "אכן", הגיב העשיר, "ממש מעין עולם הבא"... "וכיצד הינך מנצל את הזמן הפנוי?", תהה האדמו"ר. "אמממ... נהנה מהחיים", השיב הגביר בסיפוק גלוי, שוכח לרגע לפני מי הוא יושב. "בעיקר נח ומטייל..."

בשלב הזה חשו היושבים בחדר הסמוך כי המפגש בין האדמו"ר לעשיר הנדבן מתחיל לעלות על שרטון. <<<

שוכר של דירה חדשה

מזמין 2 חברים שלו להתארח.
הם מופתעים לראות פטיש גדול
תלוי על הקיר.

מה זה הפטיש הזה? שואל אחד החברים.
זה שעון קיר, משיב השוכר.

מה זאת אומרת שעון קיר? נדהמים החברים.
הנה, רוצים לראות? מחייך השוכר, לוקח את הפטיש,
ונותן 4 מכות לקיר. פתאום נשמעת צעקה מעבר לקיר:
"מה אתה עושה? עכשו 10 בלילה..."

יש שתי משימות שקשה מאוד לבצע:

1. להכניס את רעיונותיך למוחו של השני.
 2. להעביר את הכסף מכיסו של השני, אליך.
- מי שמצליח במשימה הראשונה נקרא: "פולמוסן"
מי שמצליח במשימה השנייה נקרא: "איש עסקים".
מי שמצליח בשתי המשימות גם יחד נקרא:
"אישיה".

<<< מנימת דבריו של האדמו"ר ניכר היה כי הוא נדהם למדי מתשובת איש-שיחו.

"ראה נא", פנה אל הגביר בטון רך. "הרי אינך צעיר לימים. בגיל שלך מותר כבר להתחיל לחשוב גם על הנשמה ועל אחרית-דבר... אתה בוודאי מאמין בקב"ה ובעניין של שכר ועונש. עליך אפוא לזכור היטב, לא רק 'מאין באת' אלא גם 'לאן אתה הולך ולפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון'..." הגביר התקשה לשאת את דברי המוסר שהשמיע באוזניו האדמו"ר. הוא ניסה להציל את כבודו ולומר משהו בזכות תרומותיו רחבות-ההיקף למוסדות תורה ובדבר השותפות ההיסטורית בין יששכר לזבולון.

אבל האדמו"ר לא קיבל את הסבריו. בסערת רוחו אף החריף את נימת תוכחתו. "אם אתה סבור שבשכר נדבותיך למוסדות התורה יושיבך בגן-עדן לצד תלמידי-החכמים והצדיקים, טועה הנך טעות מרה..." אמר לגביר הנדהם. "על כל רגע ורגע שאדם יכול לשבת ולעסוק בתורה ובמצוות והוא איננו עושה כן, עתיד הוא לתת את הדין! ייתכן בהחלט מצב שבו יהודי שתרם מכספו ללומדי התורה, לא יזכה לחזות במו עיניו באותם לומדי תורה בזכותו, בשעה שהם עצמם ישבו בגן-עדן וייהנו מזיו השכינה, שכן הוא עצמו ייאלץ לבלות את זמנו בגיהנום!..."

סוף-דבר היה שאותו גביר יצא מעל פניו של האדמו"ר כשהוא סר וזעף. על תרומה למוסדותיו ברור שכבר לא היה אפילו מה לדבר... מופתעים ומאוכזבים לא-פחות היו מקורבי האדמו"ר, שכאמור עקבו אחר הנעשה מהחדר הסמוך. בראותם את 'מעשי ידיהם טובעים בים', התקשו לרדת לסוף דעת רבם: מה ראה לנכון לייסר בשוטים את האיש ולדחותו בשתי ידיים, בה בשעה שאיש לא ידע טוב מהאדמו"ר עד כמה זקוקים מוסדותיו לכל פרוטה!... מקורבי האדמו"ר לא העיזו אמנם לשאול על כך במפורש את רבם, אבל פליאתם הגדולה כמו הייתה תלויה ועומדת בחלל האוויר.

"אסביר לכם את פשר הנהגתי...". פנה האדמו"ר מיוזמתו אל מקורביו. "הן לא בשביל עצמי זקוק הנני לכסף. צריך אני לו כדי להרבות תורה וכבוד שמים בעולם. ובכן, מי זה אמר כי מוטלת עליי האחריות אך ורק לבחורים בישיבה ופטור אנוכי מלדאוג ליהודי אומלל זה המבלה את כל חייו בעסקי הבל ורעות רוח...!"

הוא התעטף לרגע קט במחשבותיו ומיד המשיך. "ובכן, אינני משלה את עצמי לחשוב כי בעקבות דברי התוכחה הקצרים שהשמעתי באוזניו ישנה האיש את דרכו מהקצה אל הקצה ומעתה והלאה יתחיל לשקוד על התורה ועל העבודה... ובכל זאת, אם עד עתה יהודי זה חי בדמיונות שווא והאמין בכל ליבו כי דרכו תובילהו לגן-עדן, אולי בזכות דבריי הנוקבים, יתפוס את עצמו ויתקן משהו במעשיו. וגם אם יוסיף לחיות את חייו כמו עד עתה, ייתכן כי רגע אחד לפני 'ציאת הנשמה' ייזכר בתוכחתו ויהרהר בתשובה אמיתית. אם כך אכן יקרה, הכול היה כדאי. דעו לכם, כי התעוררות פורתא זו יקרה היא בעיניי יותר מכל הכספים והנדבות שהיינו צפויים לקבל מידיהם..."

האזינו המקורבים לדברי האדמו"ר ופיהם נאלם דום. זה היה בשבילם שיעור מאלף לכל החיים.

שבועות מספר לאחר מכן הגיעה אל כתובתו של האדמו"ר בווייליאמסבורג מעטפה ובתוכה המחאה על סכום גדול, נדבת הגביר הנזוף. "רואים אתם?", אמר האדמו"ר למקורביו, "גם את הכסף לישיבה לא הפסדנו". (הרב זלמן רוזנרמן)

**לבריאות ברכה והצלחה
סמי בן חילוה הי"ו
שמחה בת שרה הי"ו
הם וילדיהם וכל אשר להם.**
**סעיד אשר בן לאה הי"ו
אורה בת סניורה הי"ו**

שיעור בפרשת שבוע
מהרב **שמשון פוקס שליט"א**
כל יום חמישי
מיד לאחר מנחה
בביכני"ס אור אבנר
רח' משה דיין קרית הסביונים יהוד
מנחה - בשעה 19:30

בית הכנסת
"עולי בבל"
ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל
שחרית - 7:30
מנחה ערבית - 19:25
שיעורי תורה מידי יום
שעה לפני מנחה
יום א' ב' ה'
רב בית הכנסת
הרב יהונתן אמדי שליט"א
יום ג'
הרב שמשון פוקס שליט"א
יום ד'
הרב נאור דרשני שליט"א
יום ה' -
הרב רפאל עגיב שליט"א
בשעה 20:00
"יש קונה עולמו בשעה
אחת"
שימו לב <<<<

"עץ חיים היא למחזיקים בה"
לזכות להצלחה ולבריאות איתנה
אסף מזרחי בן רחל ומשפ' הי"ו
שאל סאלם בן גיט ומשפ' הי"ו
דוד אשר בן איבון ומשפ' הי"ו
דוד חיים בן עליזה ומשפ' הי"ו
טוביה שרבי בן נוימה ומשפ' הי"ו
אופיר דלל בן אורה ומשפ' הי"ו

בית הכנסת "היכל יצחק דוד"
רח' דוד אלעזר 18
תפילת שחרית 6:30
מנחה וערבית (סמוכות) 19:30
שיעורי תורה מידי יום אחרי ערבית
יום א' - הרב שמשון פוקס שליט"א
יום ב' - הרב הגאון אברהם הכהן שליט"א
יום ג' - הרב שלום אטלן שליט"א
יום ד' - הרב בן יאבו שליט"א
יום ה' - הרב דניאל קמחי שליט"א

לימוד אברכים עם תלמידים כל יום שני ורביעי בשעה 20:00
ערבית מאוחרת: יום ב' 20:45 יום ד' 20:45 יום ה' 21:00